

Sygn. akt I PK 138/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko M. w K.

o nawiązanie stosunku pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 listopada 2014 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2. r.pr. M.D. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tę należy podwyższyć o stawkę podatku VAT.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 21 listopada 2013 r. oddalił apelację skarżącej powódki M. W. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 30 października 2012 r., którym oddalono jej powództwo o ponowne zatrudnienie. Podstawą prawną rozstrzygnięcia była regulacja z art. 9 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z którą „w razie ponownego

zatrudniania pracowników w tej samej grupie zawodowej pracodawca powinien zatrudnić pracownika, z którym rozwiązał stosunek pracy w ramach grupowego zwolnienia, jeżeli zwolniony pracownik zgłosi zamiar podjęcia zatrudnienia u tego pracodawcy w ciągu roku od dnia rozwiązania z nim stosunku pracy”. Sąd ustalił i rozstrzygnął, że powódka nie zgłosiła zamiaru podjęcia zatrudnienia w ciągu roku od rozwiązania stosunku pracy. O ponowne zatrudnienie wystąpiła pismem z 17 marca 2010 r. a stosunek pracy trwał do 30 listopada 2008 r. i uległ rozwiązaniu po skróconym wypowiedzeniu umowy o pracę. Wcześniej powódka wszczęła spór o odszkodowanie z tytułu rozwiązania stosunku pracy. Pismem z 26 maja 2009 r. zmodyfikowała żądanie i domagała się przywrócenia do pracy (k. 114-118 akt IV P [...]), a na wypadek nieuwzględnienia tego roszczenia wniosła o zasądzenie 60.000 zł tytułem niezasadnego i naruszającego przepisy wypowiedzenia umowy o pracę. Powództwo to oraz apelacja zostały oddalone ze względu na termin z art. 264 k.p. Twierdzenia powódki, iż wniosek o ponowne zatrudnienie złożyła przed 17 marca 2010 r. były gołosłowne i nie miały oparcia w faktach. Przed tą datą powódka, mimo procesów, w których była zastępowana przez profesjonalnych pełnomocników, nigdy nie złożyła wniosku w trybie art. 9 ustawy z 13 marca 2003 r.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Potrzebę wykładni przepisów prawa odniosła do art. 9 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 r. w związku z art. 65 k.c. i art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. Przepisy te wymagają wykładni ze względu na to, że budzą poważane wątpliwości i wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: Czy oświadczenia składane w toku procesowego postępowania sądowego w piśmie procesowym, które następnie zostaje doręczone w odpisie stronie przeciwnej, mają skutek nie tylko procesowy, ale i materialny – tj. czy takie złożenie oświadczenia woli można poczytać za skutecznie złożone?, a co za tym idzie – czy zgłoszenie przez pracownika zamiaru powrotu do pracy w trybie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników może skutecznie nastąpić poprzez złożenie żądania przywrócenia do

pracy w odrębnym postępowaniu sądowym?”. Skarga jest też oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Nie spełniają się podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż sformułowane zagadnienia nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398<sup>9</sup> § pkt 1 k.p.c. Natomiast zgłoszona we wniosku potrzeba wykładni przepisu art. 9 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 r. w związku z art. 65 k.c. i art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Innymi słowy nie występuje kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów (art. 398<sup>9</sup> § pkt 2 k.p.c.), a tym bardziej istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), skoro wątpliwości nie budzi wykładnia tych przepisów i skarżąca nie wskazuje w tym zakresie rozbieżności w orzecznictwie. Przeciwnie, zauważa zgodność orzecznictwa Sądu Najwyższego, a nawet doktryny, co do zasadniczej kwestii, że zgłoszenie przez pracownika zamiaru powrotu do zakładu pracy przed upływem roku od rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy może nastąpić przez każde jego zachowanie, które ujawnia ten zamiar w sposób dostateczny (powołany w skardze wyrok z 13 lutego 1997 r., I PKN 80/96, a także wyrok z 18 października 2005 r., II PK 81/05).

Nie oznacza to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Wniosek poprzestaje tu na hasłowym stwierdzeniu, gdyż nie może odwoływać się do podstawy kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Podstawa kasacyjna nie zastępuje podstawy przedsądu, nawet tej szczególnej z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. O ile zasadna podstawa kasacyjna prowadzi do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o samodzielne, czyli odrębne od podstawy kasacyjnej, wskazanie i wykazanie naruszenia konkretnych przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Takiej analizy wniosek w

odniesieniu do podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. nie przedstawia. Innymi słowy podstawa kasacyjna podlega rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania i dlatego nie zastępuje podstawy przedsądu ani jej (brakującego) uzasadnienia. Nawet gdyby odejść od tego reżimu (odrębności podstawy kasacyjnej i podstawy przedsądu), to nie można nie zauważyć, że skargi nie oparto na podstawie procesowej (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Oznacza to, że zachodzi związanie ustalonym stanem faktycznym, na którym oparto zaskarżony wyrok. Reguła związania ustalonym stanem faktycznym z art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. obowiązuje również na etapie przedsądu. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem podstawy kasacyjnej z ograniczeniem wynikającym z tego przepisu a także z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Chodzi o to, że skarżąca zarzuca naruszenie art. 65 k.c. oraz art. 61 k.c. w związku z art. 300 k.p. Jednak treść oświadczenia woli strony to sfera ustaleń stanu faktycznego w sprawie. Sąd powszechny ustalił, że skarżąca nie złożyła oświadczenia woli, które ma znaczenie w aspekcie regulacji z art. 9 ust. 1 ustawy z 13 marca 2003 r. przed upływem roku od ustania zatrudnienia. W szczególności Sąd analizował pismo procesowe skarżącej z 26 maja 2009 r. i również ustalił oraz ocenił, że nie zawierało ono takiego oświadczenia. Odmienne twierdzenia wniosku o przyjęcie skargi sprzeczne są zatem z ustaleniami stanu faktycznego w sprawie. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie podważa tych ustaleń, dlatego nie można stwierdzić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 11 ust. 1 pkt 1, § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami. Do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku.

Pozwany nie dołączył do odpowiedzi na skargę kasacyjną dowodu doręczenia jej odpisu stronie przeciwnej, dlatego odpowiedź na skargę nie było rozpatrywana, jako że wówczas skutek zwrotu pisma („podlegają zwrotowi”) wynika z samej ustawy.